

[Weikop.]

skytter folk imod at få mere at drikke, end de kan tåle, beskytter folk imod at stifte gæld ved øldrikning, det beskytter imod vilkårlige afgørelser fra kommunernes side og meget andet. Spørgsmålet bliver da, om al denne beskyttelse nu også er så påkrævet og så vel begrundet i dag. Det er blevet sagt, at retten til offentligt at udskænke stærke drikke er et privilegium, der bør modsvares af ganske særlige krav. Jeg skal ikke bestride, at de, der får en sådan bevilling til at udskænke stærke drikke, bør opfylde visse krav, men når kravene har til formål, således som de jo alligevel har det, at hindre overdreven spiritusnydelse, forekommer det mig, at de må ses i sammenhæng med spiritusbeskatningens stærke virkning, og jeg tror, enhver vil indrømme, at de meget høje afgifter holder forbruget af stærke drikke nede i en sådan grad, at man rent umiddelbart skulle mene, at således som udviklingen har formet sig, var andre foranstaltninger mindre påkrævede.

Da den nugældende beværterlov i 1939 så dagens lys, var alkoholproblemet ligesom nu i forgrunden, men det er nærliggende at spørge, om forholdene er de samme nu, som de var for 16 år siden. Det er de ikke. I 1939—40 udgjorde omsætningsafgiften af stærke drikke 14,1 mill. kr., i 1954—55 androg den samme omsætningsafgift 370 mill. kr., den er altså steget 26 gange. Spiritusafgiften og skatten på øl og vin var i 1939—40 83 mill. kr., men i 1954—55 var den 135 mill. kr.; det vil sige, at beskatningen af stærke drikke tilsammen i 1939—40 androg ca. 97 mill. kr. og i 1954—55 505 mill. kr. — en halv milliard kroner! Det er trods alt selv i disse tider mange penge, som de, der, hvis jeg må sige det således, ikke er nydende, vel har visse skattemæssige fordele af, medens de nydende naturligvis må begrænse deres forbrug, så at der, som alkoholkommissionen udtrykker det, i stigende omfang er en tilbøjelighed til at søge selskabs- og restaurationsforbruget henlagt til lokaler, der ikke er omfattet af afgiftsbestemmelserne.

Hvis man nu troede på, at afgifterne ville blive sat klækkeligt ned, eller at staten ville eller kunne give afkald på den stigning, der er sket siden 1939, ville der vel i højere grad være anledning til at skærpe eller

udbygge kravene til dem, der udskænker stærke drikke; men da der vel ikke er nogen, der tror på det, skal man vist være forsigtig med at stille særlige eller yderligere krav, som ikke er begrundet i de faktiske forhold.

Det er sikkert meget fornuftigt at have en bestemmelse, der indebærer mulighed for at forbyde personer under 18 år at opholde sig i bestemte beværtninger, men om det er rimeligt i alle tilfælde at gøre bevillingshaveren ansvarlig for overtrædelsen af forbudet — det var venstres ordfører, det ærede medlem hr. Vagn Bro, også inde på — og også forbudet imod, at der bliver skænket for berusede, uanset om bevillingshaveren har været tilstede i lokalet, eller om der er givet fyldestgørende instruktioner for at forhindre overtrædelserne, synes jeg kan diskuteres, og det er det allerede blevet, idet justitsministeriet mener, at bestemmelserne i forslaget herom er for vidtgående. Justitsministeriet mener, at bevillingshaveren ikke kan gøres ansvarlig, hvis han godtgør, at han på fyldestgørende måde har påset overholdelsen af forskrifterne, og det ikke har været muligt for ham at hindre overtrædelsen. Den højtærede handelsminister har ikke villet følge justitsministeriet, men derimod politidirektøren i København, der indrømmer, at håndhævelsen af et objektivt strafansvar i almindelighed strider imod anerkendte strafferetlige principper, men alligevel skønner, at det ikke vil være uforeneligt med retsbevidstheden at statuere et objektiveret ansvar for beværteren. Der er altså allerede på forhånd og allerede herved givet udtryk for forskellige opfattelser af dette spørgsmål, og jeg skal heller ikke lægge skjul på, at der indenfor min gruppe er forskellige opfattelser. Jeg for mit personlige vedkommende er enig med justitsministeriet, og jeg er uenig med handelsministeren og politidirektøren i København.

Der stilles i forslaget ikke alene strenge krav til beværterne, men også til dem, der vælges til de kommunale bevillingsnævn, et spørgsmål, som også de foregående talere har været inde på. Det er, ligesom den højtærede handelsminister ikke har tillid til, at kommunerne forstår at vælge de rette folk, og det er, som om handelsministeren nærer tvivl om, at kommunerne vælger uvildige personer til bevillingsnævnene, for ellers